

MATSKÁSI ISTVÁN

Köszöntő

Hölgyeim és Uraim, kedves Kollégáim, kedves Barátaim!

A Pulszky Társaság Magyar Múzeumi Egyesület nevében köszöntöm ennek a tanácskozásnak, az ankétnak a résztvevőit. Köszöntöm annak a civil szervezetnek a nevében, melynek feladata, célja, együtt dolgozva az itt ülőkkel is, hogy a magyar múzeumügyet előbbre vigye, hogy teljesítse azt a feladatát, amely minden múzeumnak feladata, nemzeti kulturális és tudományos örökségünk védelmét, gondozását és továbbadását utódainknak. Társaságunknak egyébként van más feladata is, hiszen feladatunk az, hogy a muzeológus szakma előrehaladását segítsük, és intézményeink működését is, amilyen módon csak tudjuk, biztosítsuk, támogassuk, javítsuk.

Történeti tanácskozás ez, hiszen az előadások, a szekciók majdnem minden címében szerepel a történet szó, de mint az előttem lévők is szóltak róla, ez a történet a jelenbe is átnyúlik. Hadd idézzem egy írónak, egy bölcs parasztembernek, Veress Péternek egy gondolatát, aki valahogy úgy fogalmazott, hogy „*a jelent úgy kell tekinteni, ahogy a múltból megyen a jövő felé*”. Hát hogyan megyen ez a terület a jövő felé? Amikor itt a múltba visszatekintünk, akkor én emellett nemcsak a jelent, hanem egy kicsit a jövőt is szeretném látni, és talán egy kicsit biztosabbat is tudni felőle. Ha megnézzük az előadásokat, akkor azt mondhatjuk, hogy a terület művelői nem ölbe tett kézzel várják a jövőt, hiszen imponálóan szép számú előadás hangzik el, és óriási tudományos munkát tükröz ez a háromnapos tanácskozás. Van benne egy különösen érdekes előadás is, amely az Országos Műszaki Múzeum jövőbeli kiállítását szeretné bemutatni az itt jelenlevőknek. És ha már szó esett arról, hogy készül a jövő, de örülnénk, ha ebben a jövőben egy olyan szót is hallanánk, hogy az Országos Műszaki Múzeumnak az elhelyezése is készül, vagy talán már ki is alakult. Hiszen ennek a területnek, amelynek a résztvevői most itt a tanácskozásra összegyűltek, az egyik vezető intézménye az Országos Műszaki Múzeum, amely bizony-bizony hosszú évtizedek óta nem tud megnyugtató végső helyet találni, ahol ki tudná fejteni, és ahol teljesíthetné mindazt a feladatot, amelyet egy múzeumtól elvárunk. És ha mi azt mondjuk, hogy a nemzeti kulturális és tudományos örökségünket őrizzük, amely egyben a világnak is a tudományos öröksége, akkor nekünk azért a világgal szemben is vannak kötelezettségeink, hogy azt, amit alkottunk és alkotnak ma tudósaink, a világ számára megőrizzük, átmentsük és továbbadjuk. És ebben a feladatban az Országos Műszaki Múzeumnak természetesen vezető szerepe kell legyen.

És ha arra gondolok, hogy hány-hány lidércfény villant fel úgy az elmúlt időszakban, amely már azt kezdte bizonyítani, hogy van valami fény, valami kibontakozás, és bizonyul sajnos lidércfénynek, azt hiszem most talán olyan komolyabb tüzet kellene gyújtani, amely tovább ég és

melegít és amelynek a táplálásán a Pulszky Társaság és a magyar muzeológus szakma részéről igen szívesen részt vennénk, megadva minden segítséget, hogy ez a terület továbbra is éljen és kifejtthesse működését, amelyhez nagyon sok erőt, egészséget kívánok, és valóban nagyon nagy alázatot, kitartást, amely jellemző erre a szakmára.